

Porc

1

Odată ca niciodată, în orașul New York, un băiețel frumos veni pe această lume, iar fericiții părinți îl numiră Lexington.

Imediat ce mama lui se întoarse acasă de la spital cu copilul în brațe, îi spuse soțului ei:

— Iubitule, acum trebuie să mă scoți la cină la cel mai grozav restaurant ca să sărbătorim nașterea fiului și moștenitorului nostru.

Soțul ei o îmbrățișă tandru și îi spuse că orice femeie care putea da naștere unui copil atât de frumos ca Lexington merita să meargă absolut oriunde dorea. Dar era ea suficient de înzdrăvenită, vru el să știe, ca să înceapă să alerge prin oraș la o oră așa de târzie în noapte? Nu, zise ea, nu era. Și ce?

Așa că în acea seară se îmbrăcară amândoi în haine scumpe și, lăsându-l pe micul Lexington în grija unei doici profesioniste care-i costa douăzeci de dolari pe zi și mai era și scoțiană, ieșiră la cel mai bun și scump restaurant din oraș. Mâncară amândoi câte un homar uriaș și băură împreună o sticlă de șampanie, apoi meraseră

într-un club de noapte, unde băură altă sticlă de șampanie și se ținură de mână timp de câteva ore, timp în care își amintiră, discutară și admirară fiecare trăsătură în parte a minunatului lor fiu nou-născut.

Se întoarseră la locuința lor din estul Manhattanului pe la ora două dimineața, iar soțul îi plăti cursa taximetrului și începu să caute prin buzunare cheia de la intrare. După o vreme, își anunță soția că probabil își uitase cheia în buzunarul celuiilalt costum și sugeră să sune la sonerie ca doica să coboare și să le deschidă. O doică de douăzeci de dolari pe zi trebuie să se aștepte să fie sculată din pat din când în când noaptea, zise soțul.

Așa că sună la sonerie. Așteptară. Mai sună o dată, lung și apăsător. Mai așteptară încă un minut. Apoi coborâră amândoi înapoi în stradă și o strigară pe doică pe nume (McPottle) – strigând în sus, spre camera copilului de la etajul al treilea –, dar nu veni nici un răspuns. Casa era întunecată și tăcută. Soția începu să se neliniștească. Copilul ei era închis în acest loc, își spuse ea. Singur cu MCPottle. Și cine era MCPottle? O cunoșteau doar de două zile, avea buze subțiri, ochi mici și dezaprobatori, un piept apretat și, evident, obișnuia să doarmă buștean, ceea ce în cazul ăsta nu era prea bine. Dacă nu putea să audă soneria de la intrare, atunci cum naiba avea să audă un bebeluș plângând? Chiar în timpul ăsta, bietul copil putea să-și înghită limba sau să se sufoce în pernă.

— Nu doarme pe pernă, zise soțul ei. Nu trebuie să-ți faci griji. Dar te bag eu înăuntru, dacă asta vrei.

Se simțea destul de bine după toată șampania aia, iar acum se aplecă, își desfăcu șiretul de la unul dintre

pantofii de lac și se descălță. Apoi, ținând pantoful de vârf, îl azvârli cu putere direct prin geamul de la parter, unde era sufrageria.

— Poftim, zise el zâmbind. O să-l scădem din salariul lui McPottle.

Făcu un pas înainte și, foarte atent, își băgă mâna prin spărtura din sticlă și eliberă dispozitivul de închidere. Apoi deschise fereastra, ridicând-o.

— Te bag înăuntru pe tine mai întâi, mămico, zise el și își prinse soția de talie, ridicând-o de la sol.

Mișcarea asta aduse gura mare și roșie a soției la același nivel cu a lui, și foarte aproape, așa că începu s-o sărute. Știa din experiență că femeilor le place foarte mult să fie sărutate din poziția asta, să fie ținute strâns în brațe și picioarele să li se bălăbănească în aer, deci continuă să o facă o bună bucată de vreme, în timp ce ea își hâțâna picioarele și icnea după aer, scoțând niște zgomote din gât. Într-un târziu, soțul își răsuci soția și începu s-o strecoare încet prin geamul deschis de la sufragerie. În acest moment, o mașină de poliție aflată în patrulare își făcu silențioasă apariția, venind pe stradă înspre ei. Se opri la vreo treizeci de metri și trei polițiști de origine irlandeză țâșniră afară din mașină și începură să alerge în direcția celor doi soți, fluturându-și revolverele.

— Mâinile sus! strigară polițiștii. Mâinile sus!

Dar soțului îi era imposibil să se supună acestui ordin fără să-i dea drumul nevastei, altminteri, ea fie ar fi căzut, fie ar fi rămas atârnată cu jumătate de corp afară și jumătate înăuntru, ceea ce e o poziție extrem de inconfortabilă pentru o femeie; așa că a continuat galant să

o împingă în sus și spre interior prin fereastră. Polițiștii, care primiseră cu toții medaliile pentru că omorâseră spărgători, deschiseră imediat focul și, deși continuau să alerge în timpul asta, iar pe soție, mai ales, n-o puteau ținti prea bine, reușiră totuși să-i nimerească pe soți cu câteva gloanțe – suficiente cât să se dovedească fatale în cazul amândurora.

Astfel, când n-avea mai mult de douăsprezece zile, micuțul Lexington ajunsese orfan.

2

Vestea acestor morți, pentru care cei trei polițiști au fost duși ulterior în fața justiției, le-a fost transmisă cu înflăcărare tuturor rudelor cuplului decedat prin jurnaliștii ziarelor, iar a doua zi dimineață, cele mai apropiate dintre aceste rude, câțiva antreprenori de pompe funebre, trei avocați și un preot se urcară în taxiuri și porniră spre casa cu geamul spart. Se adunară în camera de zi, atât bărbații, cât și femeile, și se așezară într-un cerc pe canapele și fotolii, fumând țigări, sorbind sherry și dezbătând ce Dumnezeu trebuie făcut acum cu copilul de la etaj, orfanul Lexington.

În scurt timp ieși la iveală faptul că nici una dintre rude nu era neapărat dornică să-și asume responsabilitatea pentru copil, iar discuțiile și disputele continuară pe parcursul întregii zile. Aproape toată lumea își exprimă o dorință imensă, aproape irezistibilă de a avea grijă de el, și așa ar fi făcut, cu cel mai mare drag, dacă n-ar fi

avut un apartament prea mic sau dacă n-ar fi avut deja un bebeluș și nu și-ar mai fi permis altul, sau dacă ar fi știut ce să facă cu bietul micuț când plecau în străinătate vara, sau dacă nu s-ar fi îndreptat spre senectute, ceea ce cu siguranță n-ar fi corect pentru băiat când va crește, și așa mai departe. Știau cu toții, bineînțeles, că tatăl acumulase datorii serioase de ceva vreme și că locuința lor era ipotecată, deci că bebelușul nu va veni la pachet cu vreun sfanț.

Încă se certau ca chiorii la ora șase seara, când brusc, întrerupându-i, o bătrână mătușă a decedatului tată (Glosspan, pe numele ei) apăru fulgerător din Virginia și, fără ca măcar să-și scoată pălăria sau haina, fără ca măcar să se oprească și să ia loc, ignorând orice pahar de martini, whisky sau sherry, anunță hotărâtă în fața rudelor adunate că ea însăși avea de gând să preia întreaga răspundere față de băiat de-acum înainte. În plus, zise ea, urma să-și asume responsabilitatea financiară în toate aspectele ei, incluzând educația, și restul lumii se putea duce acasă, unde-i era locul, menajându-și conștiința. Acestea fiind spuse, urcă grăbită scările spre camera copilului, îl smulse pe Lexington din leagănul lui și năvăli afară din casă, strângând tare bebelușul în brațe, în vreme ce rudele rămaseră ca trăsnite, zâmbind și părând ușurate, iar doica McPottle stătea țeapănă și dezaprobatore în capul scărilor, cu buzele strânse și brațele încrucișate pe pieptul apretat.

Și astfel, pe când avea treisprezece zile, sugarul Lexington părăsi orașul New York și porni spre sud, ca să trăiască cu grozava mătușă Glosspan în statul Virginia.

Mătușa Glosspan avea aproape șaptezeci de ani când deveni tutorele lui Lexington, dar uitându-te la ea, n-ai fi zis asta nici o clipă. Era la fel de zgłobie ca o femeie care avea jumătate din vârsta ei, avea o față mică, ridată, dar încă destul de frumoasă și doi ochi căprui care străluceau la tine în cel mai drăguț mod. Era, de asemenea, fată bătrână, deși nici asta n-ai fi ghicit vreodată, pentru că mătușa Glosspan n-avea nimic în ea de fată bătrână. Nu era niciodată ursuză, posacă sau irascibilă; n-avea mustață; și nu era deloc geloasă pe alți oameni, ceea ce rar poți spune despre fetele bătrâne sau despre fetele mari – deși, desigur, nu se poate ști cu siguranță dacă mătușa Glosspan se încadra în ambele categorii.

Dar era o bătrână excentrică, fără doar și poate. În ultimii treizeci de ani trăise de una singură o viață stranie și izolată într-o căbănuță pe coastele înalte ale Munților Blue Ridge, la câțiva kilometri de cea mai apropiată așezare. Avea cinci pogoane de pășune, o parcelă pentru cultivat legume, o grădină cu flori, trei vaci, vreo zece găini și un cocoș bun.

Și acum îl mai avea și pe micul Lexington.

Era o vegetariană strictă și consumul de carne de animal i se părea nu doar nesănătos și dezgustător, ci și teribil de crud. Trăia din alimente curate și minunate ca lapte, unt, ouă, brânză, legume, nuci, ierburi și fructe și o bucura convingerea că nici o ființă vie nu era măcelărită pentru ea, nici măcar un crevete. Odată, când una dintre găinile ei maro murise pentru că nu mai putuse oua,

mătușa Glosspan fusese atât de supărată, că aproape renunță de tot să mai mănânce ouă.

Nu știa absolut nimic despre copii, dar asta n-o îngrijora deloc. Din gara din New York, cât timp aștepta trenul care avea să-i ducă pe ea și pe Lexington acasă în Virginia, cumpără șase biberoane, douăzeci de scutece, o cutie cu ace de siguranță, o sticlă de lapte pentru drum și o carte mică broșată intitulată *Îngrijirea sugarilor*. Ce să-ți dorești mai mult? Iar când trenul se puse în mișcare, îi dădu copilului niște lapte, îi schimbă cât de cât scutecele și îl întinse pe banchetă să doarmă. Apoi citi *Îngrijirea sugarilor* din scoarță în scoarță.

— Nu-i nici o problemă aici, zise ea aruncând cartea pe geam. Absolut nici o problemă.

Și, curios, chiar nu era nici una. Acasă în căbănuță, totul merse pe cât de bine se putea. Micul Lexington își bău laptele, râgâi, țipă și dormi fix cât trebuie să doarmă un bebeluș cuminte, iar mătușa Glosspan strălucea de fericire de fiecare dată când se uita la el și-l acoperea de sărutări cât era ziua de lungă.

4

Până să împlinească șase ani, micul Lexington devenise un băiețel extrem de frumos, cu păr lung auriu și ochi de culoarea intensă a albăstrelelor. Era isteț și vesel și deja învăța s-o ajute pe bătrâna sa mătușă la diverse treburi prin gospodărie, strângând ouăle din cotețul găinilor, săpând după cartofi în grădina cu legume și căutând

ierburi sălbatice pe culmea muntelui. În curând, își spuse mătușa Glosspan, va trebui să se gândească la educația lui.

Dar nu suporta gândul că va trebui să-l trimită de-acasă ca să meargă la școală. De-acum îl iubea atât de mult, c-ar fi murit să stea departe de el, indiferent cât. Era, desigur, școala satului, mai jos în vale, dar locul arăta înfiorător, și dacă l-ar fi trimis acolo, era sigură că aveau să-l forțeze să mănânce carne din prima zi.

— Știi ceva, dragul meu? îi spuse ea într-o zi, când băiatul ședea pe-un scăunel în bucătărie și o urmărea cum face brânză. Nu văd de ce nu ți-aș preda eu lecțiile.

Băiatul se uită în sus spre ea cu ochii lui mari și albaștri și îi răspunse cu un minunat zâmbet plin de încredere.

— Ar fi plăcut, zise el.

— Și primul lucru pe care l-aș face ar fi să te învăț să gătești.

— Cred că mi-ar plăcea asta, mătușă Glosspan.

— Fie că-ți place, fie că nu, vei fi nevoit să înveți mai devreme sau mai târziu, zise ea. Vegetarienii ca noi n-au nici pe departe la fel de multe alimente din care să aleagă, cum au oamenii obișnuiți, așa că trebuie să învețe să fie de două ori mai descurcăreți cu ce au.

— Mătușă Glosspan, zise băiatul, ce mănâncă oamenii obișnuiți și noi nu mâncăm?

— Animale, răspunse ea scuturând din cap dezgustată.

— Animale *vii*, vrei să zici?

— Nu, zise ea. Animale moarte.

Băiatul se gândi la asta o clipă.

— Vrei să spui că atunci când mor, ei le *mănâncă* în loc să le *îngroape*?

- Nu așteaptă să moară, copile. Le omoară.
- Cum le omoară, mătușă Glosspan?
- De obicei le taie gâtul cu cuțitul.
- Dar *ce fel* de animale?
- Vaci și porci în special, și oi.
- Vaci! strigă băiatul. Vrei să zici, ca Daisy, Snowdrop și Lily?
- Exact, dragule.
- Dar *cum* le mănâncă, mătușă Glosspan?
- Le taie în bucăți, pe care apoi le gătesc. Cel mai mult le place carnea roșie, în sânge și lipită de oase. Le place să mănânce hălci de carne de vacă mustind de sânge.
- Și porci?
- Adoră porcii.
- Hălci de carne însângerată de porc, zise băiatul. Ca să vezi. Și ce mai mănâncă, mătușă Glosspan?
- Pui.
- Pui!
- Cu milioanele.
- Cu tot cu pene?
- Nu, dragule, fără pene. Acum fii bun, scumpule, și dă fuga până afară ca să-i aduci mătușii Glosspan un mănunchi de arpagic verde.

La scurt timp, începură lecțiile. Acoperiră cinci discipline: citit, scris, geografie, aritmetică și gătit, dar ultima era de departe materia preferată atât a profesoarei, cât și a elevului. De fapt, în scurt timp ieși la iveală că tânărul Lexington avea un talent cu adevărat remarcabil în această direcție. Era un bucătar înnăscut. Era îndemnat și rapid. Putea să mânuiască tigăile ca un jongler.

Putea să taie un singur cartof în douăzeci de feliuțe subțiri ca foaia de hârtie în mai puțin timp decât îi lua mătușii să-l curețe. Bolta lui palatină era extraordinar de sensibilă și putea să guste dintr-o oală cu supă de ceapă foarte iute și să detecteze imediat prezența unei singure frunzulițe de salvie. Dat fiind că băiatul era atât de mic, aceste lucruri o năuceau puțin pe mătușa Glosspan, și adevărul era că nu prea știa cum să ia totul. Dar chiar și-așa, era cât se poate de mândră și îi prezise un viitor strălucit copilului.

— Ce mană cerească, zise ea, să am un omuleț minunat care să aibă grijă de mine când voi fi senilă.

Și câțiva ani mai târziu, se retrase de tot din bucătărie, lăsându-l pe Lexington să răspundă singur de tot ce înseamnă gătit în gospodărie. Băiatul avea acum zece ani și mătușa Glosspan aproape optzeci.

5

Având bucătăria la dispoziția lui, Lexington începu imediat să experimenteze cu feluri de mâncare inventate de el. Vechile rețete preferate nu-l mai interesau. Simțea o puternică nevoie să creeze. Avea în cap sute de idei noi.

— O să încep, zise el, prin a concepe un sufleu de castane.

Îl pregăti și-l servi la cină chiar în acea seară. Era nemaipomenit.

— Ești un geniu! strigă mătușa Glosspan sărind de pe scaun și sărutându-l pe ambii obraji. O să scrii istorie!

De-atunci, rar se întâmpla să treacă o zi fără să fie pusă pe masă o nouă creație minunată. Fie supă de nuci de Brazilia, crochete de porumb, ragut de legume, omletă cu păpădie, friganele cu cremă de brânză, sărmăluțe-surpriză în foi de varză, tocăniță de făneată, hașme ca la mama acasă, spumă de sfeclă roșie picantă, prune Stroganoff, cartofi englezești, napi *au vin*, tartă cu ace de pin flambată și multe alte combinații minunate. În viața ei, declară mătușa Glosspan, nu gustase asemenea mâncăruri; dimineața, cu mult înainte de ora prânzului, ieșea pe verandă și stătea în balansoarul ei, încercând să ghicească ce-avea să conțină viitoarea masă, lingându-se pe buze și adulmecând miresmele care ieșeau plutind prin fereastra de la bucătărie.

Ce gătești astăzi, copile? striga ea.

Încercă să ghicești, mătușă Glosspan.

— Îmi miroase puțin a friganele de scorțoneră, spunea ea adulmecând viguros.

Apoi, acest băiat de zece ani ieșea afară, cu un mic zâmbet triumfător pe față și în mâini cu o oală mare clocotindă, conținând o tocană divină făcută numai din păstârnac și leuștean.

— Știi ce-ar trebui să faci? îi spuse mătușa lui înfulecând din tocană. Ar trebui să iei în mână chiar acum un creion și-o hârtie și să te-apuci să scrii o carte de bucate.

Se uită la ea peste masă, mestecându-și încetișor păstârnacul.

— De ce nu? continuă ea. Te-am învățat cum să scrii, te-am învățat cum să gătești și acum n-ai decât să pui laolaltă cele două lucruri. Scrie o carte de bucate, scumpule, și-o să te faci faimos în toată lumea.

— Bine, zise el. O să scriu.

Și chiar în acea zi, Lexington se apucă să scrie prima pagină din monumentală lui operă care avea să-l țină ocupat pentru tot restul vieții. O numi *Să mâncăm bine și sănătos*.

6

Șapte ani mai târziu, când avea șaptesprezece ani, pusese pe hârtie peste nouă mii de rețete diferite, toate originale, toate delicioase.

Dar acum, brusc, eforturile îi fură întrerupte de moartea tragică a mătușii Glosspan. În timpul nopții, femeia suferi o criză violentă, iar Lexington, care se grăbise să ajungă în dormitorul ei ca să vadă ce era cu atâta gălăgie, o găsi în pat țipând, blestemând, zvârcolindu-se și înnodându-se în toate felurile posibile. Într-adevăr, era teribil de privit, iar tânărul tulburat se agită în jurul ei în pijamale, frângându-și mâinile și întrebându-se ce naiba să facă. Într-un târziu, în încercarea de a o liniști, aduse o găleată cu apă din iazul de pe pajiștea vacilor și i-o răsturnă în cap, dar asta nu făcu decât să intensifice atacul, iar bătrâna muri într-o oră.

— Ce tragedie, zise sărmanul băiat, ciupind-o de câteva ori ca să se asigure că e moartă. Și ce brusc! Ce rapid și ce brusc! Când în urmă cu doar câteva ore părea să fie în cea mai bună formă. Ba chiar a mâncat trei porții mari din cea mai recentă creație a mea, burgeri picanți din ciuperci, și mi-a spus ce suculenți au fost.

După ce plânse amar câteva minunte, pentru că-și iubise foarte mult mătușa, își veni în fire, o duse afară și o îngropă în spatele grajdului.

A doua zi, când făcea curățenie printre bunurile ei, dădu peste un plic care i se adresa, iscălit cu scrisul mătușii Glosspan. Îl deschise și scoase două bancnote de cincizeci de dolari și o scrisoare.

Scumpul meu băiat [zicea scrisoarea], știu că n-ai coborât niciodată din munți de când aveai treisprezece zile, dar de îndată ce mor, trebuie să-ți pui o pereche de pantofi și o cămașă curată și să cobori în sat ca să-l găsești pe doctor. Roagă-l pe doctor să-ți dea un certificat de deces care să dovedească că sunt moartă. Apoi du-te cu certificatul ăsta la avocatul meu, un domn pe nume Samul Zuckermann, care locuiește în orașul New York și care are o copie a testamentului meu. Domnul Zuckermann se va ocupa de tot. Cu banii din acest plic trebuie să-l plătești pe doctor pentru certificat și să-ți acoperi costurile călătoriei la New York. Domnul Zuckermann îți va da mai mulți bani când vei ajunge acolo, și cea mai mare dorință a mea e să folosești acei bani mai departe în cercetările tale culinare și vegetariene și să continui să lucrezi la cartea ta grozavă până când ești mulțumit și o consideri desăvârșită în orice aspect. Mătușa ta iubitoare, Glosspan.

Lexington, care mereu făcuse tot ce-i spusese mătușa lui, băgă banii în buzunar, își puse o pereche de pantofi și o cămașă curată și coborî muntele până în sat, unde locuia doctorul.

— Bătrâna Glosspan? întrebă doctorul. Dumnezeu, e moartă?

— Cât se poate de moartă, răspunse tânărul. Dacă veniți acum cu mine acasă, pot s-o dezgrop ca s-o vedeți cu ochii dumneavoastră.

— Cât de adânc ai îngropat-o? întrebă doctorul.

— La vreo doi metri, aş spune.

— Acum cât timp?

— Oh, acum vreo opt ore.

— Atunci e moartă, declară doctorul. Pofitim certificatul.

7

Eroul nostru porni spre oraşul New York ca să-l găsească pe domnul Samuel Zuckermann. Călători pe jos, dormi în tufişuri, trăi din fructe de pădure şi plante sălbatice şi îi luă şaisprezece zile să ajungă în metropolă.

— Ce loc fabulos e ăsta! strigă el, stând la intersecţia dintre Fifth Avenue şi 57th Street şi uitându-se în jur. Nu vezi nicăieri vaci sau găini şi nici o femeie nu seamănă câtuşi de puţin cu mătuşa Glosspan.

Cât despre domnul Samuel Zuckermann, nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse vreodată Lexington.

Era un bărbat mic şi buretos, cu nişte fălci vinete şi-un nas imens purpuriu, iar când zâmbea, bucăţele de aur sclipeau grozav spre tine din diverse locuri din gură. În biroul lui luxos, îi strânse cu căldură mâna lui Lexington şi-l felicită pentru moartea mătuşii lui.

— Îmi închipui că știai că scumpa și preaiubita ta proiectoare avea o avere considerabilă, zise el.

— Vă referiți la vaci și la găini?

— Mă refer la jumătate de milion de parai, zise domnul Zuckermann.

— Cât?

— Jumătate de milion de dolari, băiete. Și ți i-a lăsat pe toți ție.

Domnul Zuckermann se lăsă pe spate în scaun și-și împreună mâinile peste burdihanul lui buretos. În același timp, își strecură pe furiș degetul arătător de la mâna dreaptă pe sub vestă și cămașă ca să-și scarpine pielea din jurul buricului – o practică preferată de-a lui, și una care-i oferea o plăcere deosebită.

— Bineînțeles, va trebui să-ți rețin cincizeci la sută pentru serviciile mele, zise el, dar tot rămâi cu două sute cincizeci de mii.

— Sunt bogat! strigă Lexington. Minunat! Cât de repede o să primesc banii?

— Ei bine, zise domnul Zuckermann, din fericire pentru tine, se întâmplă să fiu în relații destul de bune cu autoritățile de-aici care se ocupă de taxe și sunt încrezător că-i voi putea convinge să renunțe la toate taxele de succesiune și la impozitele restante.

— Ce drăguț din partea dumneavoastră, murmură Lexington.

— Sigur, va trebui să ofer cuiva un mic onorariu.

— Cum spuneți dumneavoastră, domnule Zuckermann.

— Aș spune că o sută de mii ar fi suficient.

— Dumnezeule mare, n-ar fi cam exagerat?

— Să nu-i dai niciodată mai puțin decât trebuie unui inspector de la fisc sau unui polițist, zise domnul Zuckermann. Ține minte asta.

— Dar cât îmi mai rămâne mie? întrebă sfios tânărul.

— O sută cincizeci de mii. Dar mai ai de plătit din banii ăștia și cheltuielile de înmormântare.

— Cheltuielile de *în*mormântare?

— Trebuie să plătești biroul de pompe funebre. Știi asta, nu?

— Dar am îngropat-o eu, domnule Zuckermann, în spatele grajdului.

— Nu mă-ndoiesc de asta, zise avocatul. Și ce dacă?

— N-am avut nevoie de nici un birou de pompe funebre.

— Uite ce e, zise răbdător domnul Zuckermann. S-ar putea să nu știi, dar există o lege în acest stat care spune că nici un beneficiar al unui testament nu poate primi vreun ban din moștenirea lui până când biroul de pompe funebre n-a fost plătit integral.

— Adică e o *lege*?

— Sigur că e o lege, și încă una foarte bună. Biroul de pompe funebre este una dintre instituțiile noastre naționale cele mai importante. Trebuie protejat cu orice preț.

Domnul Zuckermann însuși, împreună cu un grup de doctori animați de binele obștesc, conducea o companie care deținea în oraș un lanț de nouă birouri de pompe funebre scumpe, ca să nu mai vorbim de o fabrică de coșciuge în Brooklyn și o școală de specializare pentru profesioniști în îmbălsămare în Washington Heights.

Comemorarea morții era deci o chestiune extrem de religioasă în ochii domnului Zuckermann. De fapt, toată povestea îl afecta profund, aproape la fel de profund, am putea spune, cum îi afectase pe zarafi nașterea lui Cristos.

— N-aveai nici un drept să te-apuci să-ți îngropi așa mătușa, zise el. Nici unul.

— Îmi pare foarte rău, domnule Zuckermann.

— Ei bine, e de-a dreptul subversiv.

— Fac cum spuneți dumneavoastră, domnule Zuckermann. Tot ce vreau să știu e cât o să primesc în cele din urmă, când totul va fi plătit.

Domnul Zuckerman ezită puțin. Oftă, se încruntă și continuă să-și treacă pe ascuns vârful degetului în jurul buricului.

— Cincisprezece mii, să spunem? sugeră el, aruncându-i un zâmbet mare și auriu. E o sumă rotundă frumușică.

— Pot să-i primesc în după-amiaza asta?

— Nu văd de ce nu.

Așa că domnul Zuckermann își chemă casierul-șef și-i spuse să-i dea lui Lexington cincisprezece mii de dolari din fondul discreționar și să facă rost de o chitanță. Tânărul, care de-acum era încântat că mai vedea vreun ban, acceptă recunoscător suma și o puse bine în rucsac. Apoi îi strânse călduros mâna domnului Zuckermann, îi mulțumi pentru ajutorul dat și ieși din birou.

— Am toată lumea înaintea! strigă eroul nostru ieșind în stradă. Am cincisprezece mii de dolari cu care să mă descurc până când mi se publică rețetele. Apoi, bineînțeles, voi avea mult mai mulți bani.

Rămase pe trotuar, întrebându-se încotro s-o apuce. Coti la stânga și se plimbă încet de-a lungul străzii, uitându-se lung la priveliștea pe care i-o oferea orașul.

— Ce miros dezgustător, zise el adulmecând aerul. Nu pot să suport așa ceva.

Nervii săi olfactivi sensibili, antrenați să primească doar cele mai delicioase miresme din bucătărie, erau torturați de duhoarea gazelor de eșapament care se revărsau din spatele autobuzelor.

— Trebuie să plec de-aici până nu-mi e distrus nasul de tot, zise el. Dar mai întâi trebuie neapărat să ciugulesc ceva. Sunt lihnit.

Bietul băiat nu mâncase decât fructe de pădure și buruieni în ultimele două săptămâni, iar acum stomacul îi tânjea după mâncare adevărată. Mi-ar plăcea o crochetă de porumb bună, își spuse el. Sau poate niște friganele savuroase de scorțoneră.

Traversă strada și intră într-un mic restaurant. Înăuntru era cald, întuneric și liniște. Plutea un miros puternic de grăsime pentru gătit și suc de varză. Singurul client era un bărbat cu o pălărie maro pe cap, aplecat atent peste mâncarea lui și care nu se uită în sus când intră Lexington.

Eroul nostru se așeză la o masă din colț și-și atârână rucsacul de spătarul scaunului. O să fie, își spuse el, foarte interesant. În toți cei șaptesprezece ani ai mei n-am savurat decât mâncarea gătită de două persoane, de mătușa Glosspan și de mine însumi – asta dacă n-o numărăm pe doica McPottle, care probabil că mi-a încălzit biberonul de vreo câteva ori când eram sugar. Dar acum sunt pe cale să experimentez arta unui bucătar cu totul nou și

poate că, dacă am noroc, aş putea fura câteva idei folositoare pentru cartea mea.

Un chelner apăru din spate, din umbră, şi se opri lângă masă.

— Bună ziua, zise Lexington. Aş dori o crochetă mare de porumb, te rog. Prăjiți-o câte douăzeci şi cinci de secunde pe fiecare parte într-o tigaie foarte bine încinsă, serviți-o cu smântână şi presărați puțin leuştean deasupra – sigur, dacă nu cumva bucătarul vostru cunoaşte o metodă originală; în acest caz, aş fi foarte încântat s-o încerc.

Chelnerul îşi lăsa capul într-o parte şi se uită atent la clientul lui.

— Vrei jambon cu varză călită? întrebă el. Doar atât mai avem.

— Varză călită cu ce?

Chelnerul scoase o batistă soioasă din buzunarul pantalonilor şi o despături scuturând-o violent, de parcă ar fi plesnit dintr-un bici. Apoi îşi suflă nasul, tare şi mult.

— Vrei sau nu vrei? zise el, ştergându-şi nările.

— N-am nici cea mai vagă idee ce e asta, răspunse Lexington, dar mi-ar plăcea să încerc. Vezi tu, scriu o carte de bucate...

— Un jambon cu varză! strigă chelnerul, iar de undeva din fundul restaurantului, venind din întuneric, o voce îi răspunse.

Chelnerul dispăru. Lexington căută în rucsac după tacâmurile lui personale. Mătuşa Glosspan i le făcuse cadou când avea şase ani, erau din argint veritabil, iar el nu mâncase de-atunci niciodată cu vreun alt instrument.

Cât timp aștepta să-i vină mâncarea, și le lustru iubitor cu o bucată de muselină moale.

În scurt timp, chelnerul se întoarse cu o farfurie pe care era așezată o bucată groasă și aburindă de ceva de un cenușiu-alb. Lexington se aplecă nerăbdător s-o miroasă de îndată ce îi fu pusă în față. Nările îi erau larg deschise acum, pregătite să primească mirosul, fremătând și adulmecând.

— Dar e absolut divin! exclamă el. Ce aromă! Fantastic!

Chelnerul se dădu puțin înapoi, privindu-și clientul cu atenție.

— N-am simțit în viața mea un miros atât de plin și de minunat ca ăsta! strigă eroul nostru, apucându-și cuțitul și furculița. Ce Dumnezeu conține?

Bărbatul cu pălărie maro își ridică privirea din farfurie și se holbă la el, apoi ce întoarse la mâncarea lui. Chelnerul se retrăgea spre bucătărie.

Lexington tăie o bucățică mică de carne, o străpunse cu furculița și o ridică spre nas ca s-o mai miroasă o dată. Apoi o băgă în gură și începu s-o mestече încet, cu ochii pe jumătate închiși, cu corpul încordat.

— E fantastic! strigă el. E o aromă cu totul nouă! Oh, Glosspan, iubita mea mătușă, cât îmi doresc să fii aici cu mine ca să poți gusta și tu din această mâncare deosebită! Chelner! Vino aici repede. Am nevoie de tine.

Uimit, chelnerul îl urmărea acum din celălalt capăt al încăperii și nu părea să aibă chef să se aproprie.

— Dacă vii să vorbești cu mine, îți voi da un cadou, zise Lexington, fluturând o bancnotă de o sută de dolari. Vino, te rog, aici și vorbește cu mine.

Precaut, chelnerul se apropie de masă cu pași șovăielnici, înhăță bancnota și și-o ridică în dreptul feței, uitându-se la ea pe toate părțile. Apoi și-o strecură repede în buzunar.

— Ce pot să fac pentru tine, prietene? întrebă el.

— Uite, zise Lexington. Dacă-mi spui din ce e făcut acest delicios fel de mâncare și cum exact e preparat, îți mai dau încă o sută.

— Ți-am zis deja, spuse bărbatul. E jambon.

— Și ce e exact jambonul?

— N-ai auzit până acum de jambon? întrebă chelnerul holbându-se la el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, spune-mi ce e și nu mă mai ține așa în suspans.

— E porc, zise chelnerul. Îl dai pur și simplu la cuptor.

— *Porc!*

— Jambonul e porc. N-ai știut asta?

— Vrei să spui că *asta-i carne de porc?*

— Îți garantez.

— Dar... dar... e imposibil, se bâlbâi tânărul. Mătușa Glosspan, care știa mai multe despre mâncare decât oricine altcineva de pe lume, zicea că mâncarea făcută din carne e dezgustătoare, respingătoare, oribilă, scârboasă, grețoasă și înfiorătoare. Și totuși, bucata asta de carne din farfuria mea este fără-ndoială cel mai delicios lucru pe care l-am gustat vreodată. Acum, cum naiba îți explici asta? Mătușa Glosspan cu siguranță nu mi-ar fi spus că e respingătoare dacă n-ar fi fost așa.

— Poate că mătușă-ta nu știa cum s-o gătească, zise chelnerul.

— E posibil?

— Poți să fii sigur de asta. Mai ales cu porcul. Porcul trebuie să fie foarte bine făcut, altfel nu poți să-l mănânci.

— Evrica! strigă Lexington. Pun pariu că fix asta s-a-ntâmpat. A gătit-o greșit! zise și-i dădu omului încă o sută de dolari. Du-mă la bucătărie. Fă-mi cunoștință cu geniul care-a pregătit carnea asta.

Lexington fu imediat dus la bucătărie și acolo îl cunoscu pe bucătar, un bărbat în vârstă cu o urticarie care i se întindea pe jumătate din gât.

— O să te mai coste o sută, zise chelnerul.

Lexington scoase banii bucuroș, dar de data asta i-i dădu bucătarului.

— Uite ce e, zise el. Trebuie să recunosc că sunt des-tul de confuz în legătură cu ce mi-a spus chelnerul. Ești sigur că acest minunat fel de mâncare pe care tocmai l-am gustat a fost pregătit din carne de porc?

Bucătarul ridică mâna dreaptă și începu să-și scarpine iritația de pe gât.

— Ei bine, zise el uitându-se la chelner și făcându-i șmecher cu ochiul, îți pot spune doar atât: *cred* că era carne de porc.

— Adică nu ești sigur?

— Nu poți să fii sigur niciodată.

— Atunci ce altceva ar fi putut să fie?

— Ei bine, începu bucătarul vorbind rar și uitându-se în continuare la chelner. Există șansa, vezi tu, să fi fost o bucată de carne de om.

— Adică de bărbat?

— Da.

— Doamne Dumnezeu.

— Sau de femeie. Ori, ori. Sunt la fel la gust.

— Ei bine – acum chiar că sunt uimit, declară tânărul.

— Omul cât trăiește învață.

— Într-adevăr.

— De fapt, în ultima vreme am primit de la măcelar o grămadă de astfel de carne în loc de cea de porc, declară bucătarul.

— Chiar așa?

— Problema e că-i aproape imposibil să faci diferența. Ambele sunt foarte bune.

— Bucata asta pe care tocmai am mâncat-o a fost pur și simplu minunată.

— Mă bucur că ți-a plăcut, zise bucătarul. Dar, ca să fiu sincer, cred că asta a fost o bucată de porc. De fapt, sunt aproape sigur.

— Ești?

— Da, sunt.

— În acest caz, va trebui să presupunem că ai dreptate, zise Lexington. Acum îmi spui, te rog – și uite încă o sută de dolari pentru deranjul tău –, cum exact o pregătești?

Bucătarul, după ce-și vârî în buzunar banii, se lansă într-o descriere plină de culoare a felului în care se ru-menește un mușchi de porc, în timp ce tânărul, care nu voia să piardă nici un cuvânt din această măreață rețetă, se așeză la masa din bucătărie și-și notă în carnet fiecare amănunt.

— Asta-i tot? întrebă după ce bucătarul termină de vorbit.

— Asta-i tot.

— Dar trebuie să mai fie ceva, nu?

— În primul rând, trebuie să faci rost de o bucată bună de carne, zise bucătarul. Jumătate din bătălie e deja câștigată. Să fie un porc bun și să fie tăiat cum trebuie, altfel o să-ți iasă prost, indiferent cum o să-l prepari.

— Arată-mi cum, zise Lexington. Taie unul acum, ca să pot învăța.

— Nu tăiem porci în bucătărie, zise bucătarul. Bucata aia pe care tocmai ai mâncat-o a venit de la un abator din Bronx.

— Atunci dă-mi adresa.

Bucătarul îi dădu adresa, iar eroul nostru, după ce le mulțumi de mai multe ori amândurora pentru amabilitatea lor, ieși în grabă, sări într-un taxi și se îndreptă spre Bronx.

8

Abatorul era o clădire spațioasă, de patru etaje, din cărămidă, iar aerul din jurul lui mirosea dulce și greu, ca moscul. La poarta de la intrarea principală era un anunț mare care spunea că VIZITATORII SUNT BINE-VENIȚI ORICÂND și, astfel încurajat, Lexington intră pe poartă și ajunse într-o curte pavată care înconjura clădirea. Apoi urmă o serie de indicatoare (PENTRU TURURI GHIDATE, PE AICI) și ajunse în cele din urmă la o mică baracă din tablă ondulată, care era clar separată de clădirea principală (SALA DE AȘTEPTARE PENTRU VIZITATORI). După ce bătu politicos la ușă, intră.

În sala de așteptare erau șase persoane în fața lui. O mamă grasă cu băieții ei de vreo nouă, respectiv unsprezece ani. Un cuplu tânăr cu ochi senini, care puteau fi în luna lor de miere, după cum arătau. Și mai era o femeie palidă cu mânuși lungi albe, care stătea foarte dreaptă, uitându-se fix înaintea, cu mâinile împreunate în poală. Nimeni nu vorbea. Lexington se întrebă dacă cu toții scriau cărți de bucate, ca el, dar când puse întrebarea asta cu voce tare, nu primi nici un răspuns. Adulții doar zâmbiră misterioși în barbă și-și scuturară capetele, iar cei doi copii se holbară la el de parcă vedeau un nebun.

În curând, ușa se deschise și un bărbat cu o față roz veselă își băgă capul în încăperea și spuse: „Următoarea persoană, vă rog.“ Mama și cei doi copii se ridicară și ieșiră.

După aproximativ zece minute, același bărbat se întoarse. „Următoarea persoană, vă rog“ mai spuse el o dată, și cuplul din luna de miere sări în picioare și-l urmă afară.

Doi noi vizitatori intrară și se așezară – un soț de vârstă mijlocie cu o soție de vârstă mijlocie, soția ducând un coș de răchită pentru cumpărături, plin cu alimente.

— Următoarea persoană, vă rog, zise ghidul, iar femeia cu mânuși lungi albe se ridică și ieși.

Mai intrară câțiva oameni și luară loc pe scaunele de lemn cu spătare tari.

În scurt timp, ghidul se întoarse pentru a patra oară, iar acum fu rândul lui Lexington să iasă afară.

— Urmați-mă, vă rog, zise ghidul, conducându-l pe tânăr de-a lungul curții, spre clădirea principală.

— Ce palpitant e! strigă Lexington, ȝopăind de pe un picior pe altul. Nu-mi doresc decât ca draga mea mătușă Glosspan să fie aici cu mine, să vadă ce-am să văd eu.

— Eu nu mă ocup decât de etapa preliminară, spuse ghidul. Apoi vă voi lăsa pe mână altcuiva.

— Cum spuneți dumneavoastră, strigă tânărul extaziat.

Mai întâi vizitară o zonă mare din fundul clădirii, unde, într-un țarc, câteva sute de porci se plimbau de colo colo.

— De aici încep, zise ghidul. Și pe-acolo intră.

— Pe unde?

— Chiar pe-acolo.

Ghidul arată înspre o baracă lungă de lemn, care era lipită de peretele fabricii.

— I se spune baraca de imobilizare. Pe aici, vă rog.

Trei bărbați cu cizme de cauciuc lungi mânau o duzină de porci în baraca de imobilizare chiar când Lexington și ghidul se apropiau, așa că intrară cu toții deodată.

— Acum, zise ghidul, uitați-vă cum îi imobilizează.

Baraca era o încăpere de lemn goală, fără acoperiș, cu un cablu de oțel de care atârnavu cârliche și care se mișca încet în permanență de-a lungul peretelui, paralel cu podeaua, la aproximativ un metru înălțime. Când ajungea la capătul barăcii, cablul își schimba brusc direcția și urca pe verticală prin acoperișul deschis, spre ultimul etaj al clădirii principale.

Cei doisprezece porci erau îngrămădiți unii în alții în celălalt capăt al barăcii, stând tăcuți și părând neliniștiți. Unul dintre bărbații cu cizme de cauciuc trase în jos

o bucată de lanț metalic de pe perete și înaintă spre cel mai apropiat animal, venind din spate. Apoi se aplecă și strecură rapid lanțul în jurul piciorului din spate al animalului. Prinse celălalt capăt al lanțului de un cârlig de pe cablul mobil. Cablul continua să înainteze. Lanțul se strânse. Piciorul porcului fu tras în sus și în spate și porcul cu totul începu să fie tras înapoi. Dar animalul nu căzu. Era un porc mai curând sprinten și reuși cumva să-și țină echilibrul pe trei picioare, sărind de pe unul pe altul și luptându-se cu lanțul puternic care-l trăgea înapoi, dar continuând să meargă în spate și tot mai în spate, până în capătul barăcii, unde cablul își schimba direcția și o lua în sus pe verticală, moment în care făptura fu smulsă brusc de pe podea și trasă în sus. Proteste ascuțite umplură aerul.

— Un proces de-a dreptul fascinant, spuse Lexington. Dar ce-a fost trosnetul acela ciudat care s-a auzit când a urcat?

— Piciorul, probabil, răspunse ghidul. Piciorul sau pelvisul.

— Dar nu e important?

— De ce-ar fi? spuse ghidul. Nu-i mănânci oasele.

Bărbații cu cizme de cauciuc erau ocupați cu imobilizarea celorlalți porci și, unul după altul, animalele fură prinse în cârlige de cablul mobil și ridicate prin acoperiș, protestând zgomotos pe măsură ce dispăreau.

— Treaba e mult mai complexă în rețeta asta decât culesul unor ierburi, spuse Lexington. Mătușa Glosspan n-ar fi reușit niciodată.

În acest moment, cât timp Lexington se uita în sus spre ultimul porc care era ridicat, unul dintre bărbații cu

cizme de cauciuc se apropie de el din spate și-i trecu un capăt al lanțului în jurul gleznei, prinzând celălalt capăt de un cârlig al curelei mobile. În clipa următoare, înainte să aibă timp să-și dea seama ce se petrece, eroul nostru fu smuls de pe picioare și târât în spate de-a lungul podelei de ciment a barăcii de imobilizare.

— Opriți-vă! strigă el. Opriți tot! Mi s-a prins piciorul!

Dar nimeni nu părea să-l audă și, cinci secunde mai târziu, nefericitul tânăr fu smuls de pe podea și ridicat prin acoperișul deschis al barăcii, bătăbănindu-se de gleznă cu capul în jos și zbatându-se ca un pește.

— Ajutor! strigă el. Ajutor! S-a produs o greșeală teribilă! Opriți motoarele! Lăsați-mă jos!

Ghidul își scoase țigara din gură și se uită cu serenitate la tânărul care se înălța rapid, dar nu spuse nimic. Oamenii în cizme de cauciuc se îndreptau deja spre ieșire ca să aducă următoarea serie de porci.

— Oh, salvați-mă! striga eroul nostru. Lăsați-mă jos! Vă rog, lăsați-mă jos!

Dar acum se apropia de ultimul etaj al clădirii, unde cureaua mobilă se răsucea ca un șarpe și intra într-o deschidere mare din perete, un soi de ușă fără ușă; iar acolo, în prag, ieșindu-i în întâmpinare, purtând un șorț de cauciuc bălțat de pete întunecate și arătând ca Sfântul Petru la porțile Raiului, stătea măcelarul.

Lexington nu-l vedea decât de jos în sus și foarte puțin, dar chiar și-așa observă imediat expresia de pace absolută și bunăvoință de pe fața omului, licărirea veselă din ochi, micul zâmbet melancolic, gropițele din obraji – și toate astea îi dădură speranță.

— Salutare, zise măcelarul zâmbind.

— Repede! Salvează-mă! strigă eroul nostru.

— Cu drag, spuse măcelarul și, luându-l pe Lexington ușor de-o ureche cu mâna stângă, ridică mâna dreaptă și, cu un cuțit, îi despică abil jugulara.

Cureaua rula mai departe. Lexington intră odată cu ea. Totul era în continuare cu fundul în sus, iar sângele i se revărsa din gât și-i intra în ochi, dar încă putea să vadă întru câtva și avu impresia încețoșată că se afla într-o încăpere lungă, enormă, și că la capătul ei era un cazan imens cu apă clocotită, iar acolo stăteau siluete întunecate, pe jumătate ascunse în aburi, dansând în jurul buzei cazanului, mânuind prăjini lungi. Cureaua transportoare părea să treacă chiar pe deasupra cazanului, porcii păreau să cadă unul după altul în apa clocotită, iar unul dintre ei părea să poarte mănuși lungi și albe pe picioarele din față.

Brusc, eroului nostru începu să-i fie foarte somn, dar până când inima lui sănătoasă și puternică nu-i pompă ultima picătură de sânge afară din corp, nu trecu din această lume, cea mai bună posibilă, în următoarea.